Victor Vasiliu – Random Drama

Seara se lăsase de mult dar insomniacii ce-şi duceau viaţa doar noaptea ca obişnuiţi ai diverselor baruri underground la propriu şi la figurat îşi scoteau acum antenele din garsonierele lor imunde plătite cu luna. Printre aceştia mă aflam şi eu, condamnata la o viaţă trăita cu adevărat numai după apus, suportând discuţii stupide cu tot soiul de personaje anoste ce aveau ca unic scop să facă vânzare producătorilor de prezervative.

Firma albastra a clubului „Blue Blues Band Cafe" strălucea fosforescent reflectându-se pe pavajul ud. Aruncând chistocul îi admirai bolta sfârşita într-o jerba de scântei înainte de a împinge uşa ruginită ce părea a ascunde un beci fetind mai degrabă decât cel mai bun local de „Blues, Jazz şi voie bună", cum spunea reclama.

Coborând cele câteva trepte măsurai cu privirea toate cele cinci mese aşezate în faţa unei scene şi barul luminat discret de ultima moda în decoraţiuni: neoanele albastre. Taburetul din colţ era liber şi, profitând de ocazie, mă aşezai urmărind cu un ochi critic scena pe care se producea o obscura trupa de blues, Hurricane şi-nu-mai-ştiucum. Reflectorul stăruia asupra solistului complet lipsit de atributul vocii, ignorându-i pe ceilalţi membri ce păreau topiţi undeva în spate într-un zgomot de fond cu puţin mai intens decât vorbăria clienţilor ferchezuiţi ce ignorau complet schelălăitul dezamăgirii de pe scena. „Ce program e în seara asta Jim?". Zâmbetul barmanului, ce-mi aducea aminte de raza unui far într-o noapte adânca, îmi reconforta privirea, amintindu-mi ca negrul uriaş de dincolo de tejghea îmi era cel mai bun prieten, un băiat de zahăr… ars în timpul liber dar necruţător om al ordinii şi perfecţionist barman în rest îngăduindu-şi rareori cate o discuţie cu vreunul dintre clienţi. Eram privilegiata. „Hehe, după ce pleacă amatorii ăştia…" spuse punându-mi în faţa obişnuitul Ballantines „on rocks" şi înjunghiindu-l cu privirea pe cântăreţul ce încerca să termine fără a falsa un refren prea înalt pentru el. Nu reuşi. „… o să vină Howlin Wolf, John Lee Hooker şi Billie Holiday". Ochii lui îmi amintiră ca nu vorbeam cu întunericul. „Despre cartea ta ce se mai aude?". „Despre carte nu se aude nimic dar pot să-ţi spun câţi membri ai familiei şi-a bătut ieri italianul de la 513, la naiba, e mic, slab şi negru ca o libarca inanita, cum poate să-şi bată toţi cei 8 copii în fiecare seară fără să obosească?" aici Jim îşi ridica sprâncenele lăudând

parca iniţiativa educativa a italianului zbuciumat, ochii lui metamorfozându-se în doi bulgari de zăpada afânata. „După care trecători nevinovaţi a mai urlat relicva senila de la 510 şi tot aşa de-ţi vine să-ţi concediezi îngerul păzitor în ziua când sari cu paraşuta. Poftim inspiraţie”. Şi zambii blajin, cerându-mi parca scuze din priviri pentru lipsa mea de solicitudine. „Mai ia o pauză: vizitează-ţi părinţii, găseşte-ţi un drăguţ, asculta un blues… mai ia 100”. Îmi umplu din nou paharul cu aerul ca asta ar fi singura soluţie. „Multam. Maică-mea n-ar vrea să mă vadă nici dacă viaţa ei ar depinde de asta, Jim, şi un drăguţ… mă faci să rad”. „Presimt ca în seara asta o să ţi se întâmple multe. Ascult-o pe Billie să vezi că te vindeci”. şi-mi puse o palmă grea, părintească, pe umăr înainte de a se îndepărta spre celălalt capăt al tejghelei unde un snob insipid îl aştepta făcându-mi ochi dulci.

Seara decurse ceva mai bine, chiar dacă nu se întâmpla nimic mai deosebit decât în alte daţi, mulţumita companiei lui John Lee Hooker şi lui Billie care făcuse într-adevăr minuni cu glasul ei. Ceasul arata 6 AM şi Jim, plictisit şi mai negru ca niciodată, trebaluia ca o furnicuţa în ajunul iernii, ştergand mesele, curatand paharele şi fredonând ceva din BB King. Eram ultima rămasa în crasma golita de orice clienţi. „Somn uşor Jim”. „Pa Kathy şi dă-i un şut între picioare italianului, din partea mea…”. Izbucnirăm în ras amândoi.

Aerul rece al diminetii îmi lovi fata alungându-mi oboseala. Aveam destul de mult de mers pe jos însă nu credeam că pot să mai suport vorbăria cretina a vreunui imigrant postat taximetrist din vina nu ştiu cărui zeu binevoitor ce slujea sloganul „Tara tuturor posibilităţilor”. Îmi începui astfel primii paşi inspirând adânc aerul rece. Regretul nu întârzie. Mirosul de urina îmi exploda în nari reamintindu-mi condiţia umila şi educaţia precara a celor ce-şi duceau veacul prin suburbie. Ma grăbii să-mi aprind un Luckies ca să alung odoarea traumatizanta. Zipp-ul brichetei fu acoperit de un claxon nervos venind din spate. Ma întorsei mirata observând Fordul roşu luând curba şi intrând pe strada unde eu mă luptam cu oboseala şi vaporii. Ceva era în neregulă. Pendularea dezorganizata a bestiei motorizate de la o latură la cealaltă avea darul să-mi supună întrebărilor viitorul de altfel îndeajuns de incert. Acum era în dreptul clubului de unde cu puţin timp în urma îl lăsasem pe Jim cel harnic. Începu să-mi pară rău că-l părăsisem. Trecând printr-un fenomen inexplicabil ce făcuse parca bolidul să se subţieze pana la a încăpea

între un hidrant şi un stâlp şi ştergand două tomberoane ce-şi vomitaseră ca la comanda conţinutul format din cartoane şi faptuci, dihania urca turbata pe trotuar. „P… mă-sii!!!”. Nu puteam să mă lipesc de zidul jilav fără să fiu făcuta una cu el, aşa că am ales să sar spre strada. Aveam să-mi murdaresc blugii… gândul îmi smulse un zâmbet. Impactul surd al picioarelor de masca radiatorului nichelat mă proiecta ca un titirez prin aerul umed, spărgându-mi conştiinţa în mii de cioburi în spatele cărora pândea întunericul.

Asfaltul rece mă învăluia parca într-o catifea lichida ce era sângele meu. „Deci aşa se moare…” mai avui puterea să-mi zic.

Soarele puternic îmi ardea fata făcându-mă să-mi strâng ochii de durere sub lumina ce-mi încălzea pleoapele. Ma ridicai sub privirile uimite ale câtorva ciudati ce păreau scăpaţi din paginile revistelor cu benzi desenate. Unul dintre ei, o prăjina slaba cu parul unsuros şi negru, îmi atrase atenţia prin forma urechilor sale de care părea că fusese spânzurat mare parte din copilăria nenorocita luându-mă după expresia fetei. Chipul său, cu ochii migdalati, mă surprinse prin frumuseţea lui efeminata şi putui să jur cu mana pe inima că nu era un om cel pe care-l aveam în faţa ci mai degrabă un personaj dintr-o poveste pentru copii ajuns prin vina unui autor prea plin de imaginaţie să prindă viaţa în faţa ochilor mei. Îi zambii şi, precauta, mă retrasei încet din fata arătărilor ale căror haine păreau croite din cea mai tăbăcita piele ce mi-a fost dat vreodată să văd. O crasma fără nume era la mica depărtare de mine, uşa ei masiva îmbiindu-mă să-mi încerc puterile cu ea. O împinsei cu intenţia de a încerca să-mi pun gândurile în ordine în ciuda oboselii la un pahar cu o licoare tare. Interiorul nu părea cu nimic mai presus decât cel al cârciumilor ce populează vestul sălbatic în filmele lui John Waine, agentul imobiliar al firmei Coca-Cola. Mese de lemn pe fata cărora se citea vârsta înaintata după ridurile scrijelite în lemnul tare la plictiseala sau manie, bautori ocazionali abrutizaţi şi pe jumătate adormiţi asupra cărora privirea-mi stărui cât să le remarc ţinuta arhaica şi un miros de bucătărie ce învăluia totul ca o mantie pe timp de ploaie. Căutam din priviri o masa cu scopul declarat de a peria cu privirea orice trăsătura a musteriilor a căror murmur îmi aducea la urechi frânturi de fraze greu de înţeles dar, odată efortul făcut, îmi încercau capacitatea de a le pricepe sensul. Ma lăsai păgubaşa. N-ar fi ieşit un best-seller din asta. Hotarai să-mi depun setea şi gândurile la una din mesele aflate într-un colţ opus bucătăriei,

protejata de un perete asaltat de igrasie.

Odată aşezată îmi ridicai privirea către bucătărie cu intenţia de a-mi face cunoscute dorinţele – nu şi pretenţiile – însă în calea ochilor mei se interpuse o mică chelneriţa apărute lângă mine de nu ştiu unde. Îi cerui un Ballantines cu gheata dar, luându-mă după perplexitatea care o afişase ca la un semnal, îmi lăsai dorinţa balta şi mă resemnai încurcata la un whisky, orice marca numai cu gheata să fie. Hmm… whisky nu părea să fie cuvântul ei preferat. Credea probabil ca mă amuz pe seama ei şi-mi spuse răspicat, subliniindu-şi gestul printr-o mână pusă decis în sold cu un gest ce se voia ameninţător, ca n-are aşa ceva şi ca mai bine as comanda ceva până când nu pune să fiu dată afară. Prezenta ei mă agasa prin stranietate căci părea sa mai fie şi în altă parte lăsându-mi impresia că vorbesc cu un spectru coleric şi hotarai să mă lipsesc de o aşa companie expediind-o după o băutură tare. Părea ca ştie ce e aia. Închizând ochii, aveam senzaţia că am ajuns în paginile unei cărţi cu poveşti purtate de vânt spre o destinaţie imprecisa ca o Dorothy noctambula spre un Oz cu cârciumi, şi-mi amintii ce mi se întâmplase: „Blue Blues Band Cafe", Jim, Billie Holliday, dimineaţa într-o suburbie, Fordul şi sângele şi apoi asta. Ma ciupii să mă trezesc. Cu siguranţa eram în coma pe un pat de spital al naibii de igienic, mirosind a doftorii cu picioarele ghipsate şi crăcănate ridicol în aer, cu maică-mea jelindu-mă de i se rupea sufletelul ei de casnica şi înconjurata de fete ce mimau îngrijorarea moşmodând în jurul meu cu o atenţie demnă de cauze mai nobile sau, poate, stăteam cuminte într-o cutiuta, teapana ca un chibrit, cu un pluton de fete lungi aruncând bulgari de pământ deasupra mea. Îmi plăcea mai mult aici aşa ca mă liniştii, alegând ignoranta. Puteau ieşi lucruri tare ciudate din situaţia în care mă complăceam dar aveam briceagul la mine, bricheta şi sprayul paralizant, cu alte cuvinte eram înarmata până-n dinţi. Ah, şi să nu uit, mai aveam 5 ţigări Luckies cu fumul cărora puteam să-mi năucesc adversarii… zambii. De altfel întreaga mea viaţa fusese o mare scena comica pe care se perindau personaje de tragedie cu mina inocenta a victimelor inconştiente de destinul ironic pregătit lor. Dumnezeu are simţul umorului. Deci nu trebuie să mă mai mir de tot soiul de ciudăţenii ce-mi treceau prin faţa ochilor. Vedeam parca aievea bolidul roşu cotind pe stradă, pendulând indecis între cele două trotuare şi hotărându-se în final spre partea mai populata pe care mă aflam numai eu, de parcă îi trebuise un timp de gândire, un repaus

de-a lungul căruia să poată ţinti victima ce avea s-o aleagă, apoi, lansat, strecurându-se neverosimil, ca un şarpe într-o vizuina de şoarece de câmp, printre hidrant şi stâlp, aruncându-se spre tomberoanele parca prea pline, încercându-şi forţele ca un bătrân vânător descreierat ce împuşca câinii vagabonzi „pentru a-şi testa arma". La volan era nimeni. Locul gol pana la maşina era mâncat de un alt loc gol ce vida spaţiul celui care ar fi trebuit să conducă. Era un nimic absolut, o gaură infinita, un abis negru ce ocupa locul şoferului şi curata de imagine orice rămăsese în urmă şi continua sa mănânce hulpav zona tot mai mica rămasa între mine şi el cu mâinile grăbite ale unui zeu venit să-şi ia jertfa. Totul se scurse foarte încet, timpul prelingându-se ca mierea spre finalul cunoscut. Îmi aminteam imagine cu imagine ce se întâmplase şi fiecare gest mi se părea inutil în faţa haului ce stătea sa mă-nghita. Îmi vedeam blugii murdarindu-se, zâmbetul speriat, saltul neconvingător şi bufnitura ca de glonte tras prin amortizor precedând zborul învârtit prin aerul răcoros al diminetii de primăvara, apoi răceala cu care mă primi asfaltul şi căldura cu care mă întâmpina moartea. Atipii.